

[Alfred Bøgh.]

refusionsgrundlaget for den del af udgifterne, det er meningen at udligne blandt kommunerne, er ændret; hvor man hidtil har haft både bygningsværdi og grundværdi med i beregningsgrundlaget, er nu bygningsværdien udgået, således at byrden i højere grad også her hviler på grundværdien alene.

Jeg anerkender fuldtud, at lovforslagene på mange felter vil bevirke en forenkling — det både erkender og anerkender jeg, men alligevel forekommer det mig, at hele lovkompleksets tendens går i den retning — jeg tænker også her på statskatterne — at endnu større byrder skal lægges på færre skatteydere.

Uden at være helt enig med gamle fader Holberg fristes jeg dog til at citere, hvad han skrev i sin dagbog i anledning af hartkornsskatten i 1662:

„Det er et falsk og skadeligt principium at lægge størst byrde på den, som bedst kan tåle at bære den, såsom de fattige derved styrkes udi deres dovenskab, og de velhavende tabe lyst til arbejde, som de mærke blive dem til skade. De onde følger vil blive, at en arbejdsom og duelig mand fordømmer sin flittighed, på hvilken ligesom straf lægges, og græmmer sig ved, at han skal bære byrder for sin nabo, efterdi han haver slæbt og arbejdet, medens den anden haver drukket og sovet.“

Vel skal byrden lægges på de bredeste skuldre, det er vi klar over i vort parti; men overdriver man, kan de onde følger blive som forudsagt af førnævnte gamle herre.

I min virksomhed som skatterådsformand traf jeg en skatteyder, en ældre bonde, der havde forset sig og åbent indrømmede det. Men han kviede sig ved at skrive under på forligstilbuddet. For, som han sagde, han havde slæbt og stridt ærligt for hver eneste skilling, og det står skrevet, at man skal ikke binde mulen på den okse, der tærsker.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg tror, det er nyttigt for os at lægge os dette på sinde ved den videre behandling af disse lovforslag.

Poul Møller: Som andre talere har gjort her i dag, vil jeg gerne på mit partis vegne

først aflevere en kompliment til den højtærede finansminister. Jeg vil gerne have det hurtigt overstået, for det bliver den eneste, og jeg beder derfor den højtærede finansminister om at værdsætte den derefter. Jeg vil komplimentere finansministeren for den dristighed, han og hans ministerkolleger har vist ved at fremsætte disse forslag, for den hurtighed, hvormed de er udarbejdet, og for den principfasthed, hvormed forslagene tilsigter at lægge en torpedo under den ark, som det nuværende samfund er.

Selvom den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale præsenterede dette kompleks som et tilbud til flid, til sparsommelighed og til opsparingsvilje, så forekommer det mig, at bag de smukke ord skjuler sig med disse forslags gennemførelse begyndelsen til enden for et samfund; der er bygget på den private ejendomsret; thi hermed er der åbnet mulighed for en uindskrænket beskatning, der udelukkende sættes i kraft efter den grundsætning, at et flertal har lov til at tage fra et mindretal, hvad det vil. Jeg bestrider, at dette er i overensstemmelse med demokratiske grundsætninger, og jeg bestrider, at det er i overensstemmelse med det, der er den almindelige opfattelse af ret og rimelighed. Vi slipper derfor ikke i de kommende måneder for at diskutere, hvor meget det er statens ret at tage fra borgeren eller rettere, hvor meget det er borgerens pligt at yde, om borgerne er pligtige til at yde alt — eller op til $\frac{3}{4}$ af deres indkomst — som vederlag for at eksistere i et velordnet samfund.

Den højtærede finansminister må åbenbart have misforstået Lukasevangeliets ord, thi deri hedder det: „Alt hvad der er mit er også dit“ — og slet ikke omvendt. Det er forsåvidt trist, at finansministeren har stillet sin omfattende tekniske indsigt og viden til rådighed for et foretagende, der lugter så langt væk af partipolitiske formål som disse forslag; men han har selv villet det, og derved er der altså desværre intet at gøre.

I de mange år, vi har drøftet en skattereform, har vi vel egentlig set hen til, at denne skulle opfylde følgende fire formål. For det første skulle den gøre lovgivningen lettere forståelig for borgerne, skabe forenkling, for det andet skulle den formindske administrationen eller i hvert fald muliggøre